

Prædiken ved Grundtvigsk Forums årsmøde 2019

Mark. 2, 1-12

Det man ser, er vigtigt.

Jeg kan huske for nogle år siden, hvor jeg så en udsendelse om en af de helt store erhvervsmand – jeg husker ikke, hvem det var – som lå i strid med nogen, der ville overtage koncernen, eller hvad det nu var, og han havde naturligvis travlt med at fremhæve alt det, han havde gjort for virksomheden, for aktionærerne, for medarbejderne. Som sagt husker jeg ikke alle detaljerne, men én ting glemmer jeg aldrig: Da han går med TV-holdet ned ad Bredgade efter at have været i sø- og handelsretten, vælter han en cykel ved et uheld, registrerer det, men går bare videre, uden at rejse cyklen op. Alle ordene, så overbevisende de har været, er glemt, hele hans partsindlæg, alle hans gode argumenter, opregningen af alle hans fortræffeligheder, det er alt sammen glemt. Man husker kun det, man så. At han ikke rejste den cykel op, han havde væltet.

Det man ser, er vigtigt.

Det er også derfor, børneopdragelse er så svær, for børnene gør ikke det, vi siger, men det vi gør. Alle mine velmenende formaninger og faderlige råd og ikke mindst argumenter for hvorfor du nok kan forstå, at sådan gør man ikke, alt det preller af på dem.

Men de gør det, de ser mig gøre. Og det er altså ikke altid så smart, kan jeg ligeså godt betro jer. Men det er det, man ser, der er vigtigt.

I kirken på samme måde. Til et bryllup ser man de to komme hver for sig – og man ser dem gå ud sammen, arm i arm. Det er så smukt, ikke et øje er tørt. Men det er ikke altid, det hele går op i en højere enhed. Man ser nemlig også, til en højmesse med barndåb, at det kun er en lille flok, der rejser sig og bevæger sig op mod Herrens bord for at modtage nadveren. Og så kan præsten prædike nok så meget om nadveren som et fælles måltid. Det man ser, er jo noget andet, når man sidder der og skal overvære lille Pymse blive døbt: at nadveren kun er for nogle få, en udvalgt skare, en særlig guldrandet del af menigheden. Nej, det man ser, er vigtigt.

I den fortælling om hvordan Jesus helbreder en lam, som vi hører i dag, og som man også vil kunne høre i morgen, der er der én detalje, som altid er sprunget i øjnene på mig: Jesus *så* deres tro, står der – og så handler han ellers, helbreder den lamme mand, mandens venner sænker ned foran ham gennem hullet i taget.

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Markus er jo ikke ligefrem noget sludrechaltol, der står kun det mest nødvendige, så det er ingen tilfældighed, at det står, som det gør: Jesus *så* deres tro. Den tro, det kommer an på, er altså noget, man kan *se*. Der står ikke, at Jesus tjekkede, hvilke forestillinger de nu måtte have om Gud, eller om de bestræbte sig på at leve op til lovens bud og var flittige kirkegængere, om deres tro flugtede med bekendelsen og troens læresætninger, eller, af gode grunde, om den var i overensstemmelse med Confessio Augustana.

Nej, der står, at Jesus *så* deres tro. Selvfølgelig kan man ikke udelukke, at han som Guds søn med et røntgenblik så, hvad der gemte sig i hjerte og nyrer. Men jeg tror nu, at det han så, var det samme, som de andre der var til stede så: det de *gjorde*. Det de gjorde for deres syge ven, deres ihærdighed, deres opfindsomhed, deres fandenivoldskhed for at bringe ham tæt på Jesus, den tillid til, at han ville kunne hjælpe. Det var den tro, han så.

Ja, og ikke nok med det, han så dem bryde taget på huset ned, taget på en anden mands hus. Tænk bare på, hvilken ballade man ville få med folk her på stedet, hvis nogen fandt på dét! Hva', Joachim? Det er med til at fortælle noget helt afgørende om, hvad tro er.

Det er troen nemlig i stand til: At turde lave hul i taget – i enhver betydning af det udtryk. Det er troen, der sætter sig ud over regler og paragraffer, når et menneske er i nød, og er parat til at bryde tage ned, hvis det er det, der skal til. Ikke at tage det så nøje, om et menneske har fortjent at blive hjulpet eller ej – om det er naboens uvrone

knægt eller en desperat afrikaner på vej over Middelhavet - eller børn for den sags skyld, der ikke skal bøde for deres forældres ugerninger. Troen vil bryde tage ned, hvis det er, trodse vedtagne normer, umenneskelige regler.

Der er noget, der kan sætte sig ud over indgroede vaner og hævdvundne privilegier, der opfattes som en selvfølge: at række ud efter andre, når vi skal løse de helt store problemer, vi står over for, som klimakrisen vi hørte om i går.

Det tag, der skal brydes ned, kan være at finde inde i mit eget hoved. I form af det, der begrænser mig, andres forventninger, det jeg synes, jeg skal leve op til, det jeg føler, jeg kan tillade mig, manglende mod, den evigt nagende tvivl, der bliver ved med at sige, at du ikke har noget på, at du ikke er god nok, om det overhovedet nytter noget. Eller i skikkelse af trangten til at retfærdiggøre sig selv, pukke på egen ret, sætte sig selv på spil, eller hvad skikkelse, det nu kan have. Troen bryder også sådan et tag ned, hvis det skal til.

Og når det nu handler om tro, så kan det tag, der skal væk for at komme Jesus nær, såmænd også være forestillinger om, hvad det vil sige at tro rigtigt, oplevelsen af ikke at kunne komme overens med dele af det, der læres herinde; ikke at kunne overtage det verdensbillede, som Paulus eller Luther havde. Det står alt sammen for at kunne brydes ned, hvis det er dét, der forhindrer os i at komme Kristus nær. Tro er også at bryde det tag ned. For hvad er det letteste: At sige: dine synder er dig forladt, eller: rejs dig, tag din bære og gå?

Og det udgår alt sammen fra Kristus. Det er noget ved ham, som kalder på den skrupelløse tillid, som den lamme mands venner udviser. Den tillid til, at han er den livgivende ånd, der sætter den lamme og den handlingslammede og den afmægtige og den, der ligger ned, i bevægelse, der kan rejse os op, sende os tilbage til livet. Der er noget ved ham, der gør, at vi ind imellem, når det virkelig gælder, bliver parat til at bryde et tag ned, hvilken skikkelse det så kan have, for at kunne være ham nær, og se hvad han gør med den ånd, der gør levende.

Det man ser, er vigtigt.

Jesu så deres tro – og handlede. Og derfor bliver spørgsmålet om syndernes forladelse ikke bare til et spørgsmål om synd og nåde her, til et indre forhold mellem den enkelte og Gud - men til et spørgsmål om at kunne rejse sig op, få livet igen, bevæge sig – og gå ud i verden.

Og de der var til stede, fortæller Markus, blev helt ude af sig selv og priste Gud, og sagde: Aldrig har vi *set* noget lignende! Så lad os gå herfra i tillid til den kraft, der udgår fra Ham, der giver os en tro, der er i stand til at bryde taget ned.

Nå ja, og så husk lige, at vælter I en cykel på vejen, så tag lige og rejs den op igen.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som et var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evig hed. Amen

Peter Nejsum
Brønshøj

Salmer:

3, 308, 582, 385